

BRANDON
SANDERSON

MUHALIF

SKYWARD

— 4 —

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Steelheart Serisi	Skyward Serisi
Steelheart	Skyward
Firefight	Starsight
Calamity	Cytonic

MUHALIF

Orijinal adı: Defiant

© 2023, Dragonsteel, LLC

Yazan: Brandon Sanderson

Çeviren: Cenk Pamay

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İlk olarak Penguin Random House LLC, New York'a ait Random House Children's Books'un alt markası Delacorte Press tarafından ABD'de yayımlanmıştır. JABberwocky Literary Agency Inc.ve Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ocak 2025 / ISBN 978-625-6932-97-5

Sertifika no: 44919

İç çizimler: Ben McSweeney, Hayley Lazo, Dragonsteel, LLC

Kapak çizimi: Charlie Bowater

Kapak uygulama: Taylan Polat

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

**BRANDON
SANDERSON**

MUHALİF

DEX KOPYA

Çeviren: Cenk Pamay

**DE
X**

Giriş

Hiçlikten ibaret boşlukta süzüldüm.

Ve oraya ait gibi hissettim.

Çok tuhaftı. Ben etten kandan bir yaratıktım. Bunu *biliyordum*. Ancak ruhum –en azından bir kısmı– daha fazla evinde hissediyordu burada. Anlamsız bir zamandan ibaret engin bir boşlukta. Yokyerde.

Ben iki ayrı dünyanın insanıydım. Spensa, Detritus'tan gelen savaşçı kız. Ve Chet, uzay ve zamanın dışından gelen bir varlık, bir kazıcı. Biz, bir olmuştuk.

Bir silaha dönüşmüştük.

Bu nasıl işliyordu, hâlâ bilmiyordum. Ancak burayla aramda, bana kazıcılara saldırma olanağı sağlayacağına inandığım bir bağ vardı. Kazıcılar; gezegenleri yok etmiş ve benim gerçekliğimi tehdit eden şu korkunç, acayip varlıklar. Onlara *hasar* verebilirdim. Nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum, ama dönüştüğüm şey... bu onları *yok edebilirdi*.

Benden korkuyorlardı. Bu yüzden saklanıyorlardı.

Nasıl saklanabilirler ki? diye düşündüm. *Burada tüm uzay ve zaman tek bir nokta.*

İçe doğru bakıyorlar, diye yanıtladı Chet. Ruhumun parçasıydı, evet, ama hâlâ iki bireydik. Yokyerden döneli bir haftadan fazla zaman geçmişti ve hâlâ tüm bunların nasıl işlediğini öğreniyordum. Ama artık ilk geldiğim zamana kıyasla çok daha fazla kendim gibi hissediyordum.

Anlamıyorum, diye ona düşüncemi gönderdim.

Bedenlerimiz yok, diye açıkladı Chet. *Bu yüzden sen sadece biz baktığımızda bizi –yani göz dediğin şeyleri– görebiliyorsun. Karmaşık... Işığın sadece onunla etkileşime girdiğinde, gözlerine çarptığında görünür hale gelmesi gibi; sen anca biz senin farkında olduğumuzda bizi fark edebilirsin.*

Öyledir tabii. O artık ruhuma zımbalanmış olabilir, ben bu hiçliğe ait hissediyor olabilirdim, ancak bu işle ilgili, üzerine düşündüğümde beynime arıza yaptıran tonla şey vardı hâlâ.

Onlarla nasıl savaşaçağız? diye sordum ona.

Bilmiyorum, diye yanıtladı. *Öğrenmemiz gerek. Şimdilik bizden korkunları kâfi değil mi?*

Öyle olmalıydı. Ama bununla ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı. Onların korkusuna dair, henüz tam olarak açıklayamadığım bir sorun. Bu yüzden o sırada boşlukta süzüldüm, düşündüm. Nedenini açıklayamaz halde endişeli. Binlerce, binlerce düşmanımın kapladığı yerde yapayalnız.

M-Bot? diye aklımdan geçirdim cytonic hislerimle.

Cevap yoktu. Ona ne olduğunu bilmiyordum. Chet onun bir şekilde hayatta kaldığını söylemişti, fakat döndüğümden beri –zihnimi cytonic olarak yansıtır buraya, yokyere geldiğimden beri– her gün aramama rağmen dostumun, embriyonun içindeki bir kazıcının, bir zamanlar uçurduğum geminin izini bulamamıştım.

İç çektim ve güçlerimle denemeler yapmaya çalıştım. Kazıcıyla birleşmek, beni iki önemli şekilde değiştirmişti. İlk olarak benim çevremde, biryer ve yokyer arasındaki sınır daha... incelmış gibiydi. İkinci olarak, kazıcılarla –ve diğerleriyle– aramda bağ vardı. Zihinlere daha kolayca girebiliyordum. Duyguları daha kolayca hissedebiliyordum.

Burada, yokyerde, zaman anlamsızdı. Ancak buraya giren her kişi, kendisiyle birlikte biryerin küçük bir parçasını da içeri çeki-yordu. Resim misali bir iz bırakıyordu. Yolculuğum boyunca, özellikle benim için bırakılan benzer resimlere dokunmayı başarmıştım. Şimdiyse *istemedem* bırakılanların da küçük bir kısmına ulaşmaya başlamıştım.

Öteye uzanırken imgeler buldum. İzlenimler. Dostlarım hipersıçrama yaparken yokyere girip çıktıkça geride bıraktıkları duygu ve deneyimlerden arta kalan parçalar. Ben yokken neler yaşadıklarını deneyimlememi sağlayan ekmek kırıntıları. Onlar bunları bana anlatmışlardı elbet, ama şimdi bunları *görü-yordum*.

Ben Starsight'a gitmek üzere ortadan kaybolduğumda yaşadıkları endişeyi görüyordum. Kaza yaparak Detritus'a düşen mor tenli uzaylı Alanik ile dost oluşlarını görüyordum. En sonunda onunla birlikte onun dünyasını Üstyapı'dan kurtarmaya gitmiş, küçük bir gezegen dolusu insanı bizim davamıza katmışlardı.

Halkımın siyasi liderleri olan Ulusal Meclis'in düşmanla anlaşma yapmaya çalıştığını görüyordum. Ve Winzik bu toplantıyı zevkle bir tuzağa çevirirken, liderlerimizin çoğunu öldüren bir patlamayı gerçekleştirirken, ortaya çıkan trajik ihaneti görüyordum. Onları korumak için yeteneklerine güvenerek yokyere giren anneannemin ve Cobb'un kayboluşlarını, orada nasıl kapana kısıldıklarını görüyordum.

Son olarak da iki ayak üstünde yürüyen, Üstyapı saldırmaya karar verdiğinde tüm gezegenleri tehlikeye giren küçük, tilki benzeri Kitsen'leri görüyordum. Skyward Flight ile bir ittifak oluşturmak üzere emek verirken Kitsen'lerle halkımın bir araya gelişini görüyordum. Jorgen'ın sadece bizim filonun değil tüm ordunun başına isteksizce geçişini görüyordum. Güçlerini sadece anneannemi ve Cobb'u değil boyutlararası hapisanede yüzyıllarca tutsak kalmış cytonic Kitsen'leri kurtarmak için kullanışını görüyordum.

Bunlar, büyük ihtimalle dostlarımla aramdaki derin bağlar sayesinde mümkün olan, sadece anlık görüntülerdi. Aynı yetenekleri düşmanlarıma casusluk yapmak için kullandığımda hiçbir şey

elde edememiştim. Ancak bu imgeler, yokluğumda neler olduğuy-
la ilgili boşlukları doldurmama yardımcı olsa da beni hüznü dolu
bir halde bırakıyordu çünkü yardım etmek için yanlarında olama-
mıştım; çünkü onların hepsi nice şey öğrenmiş, nice şey başarmış,
ben ise onların yaşamlarında bir gözlemciden ibaret kalmıştım.

Yaptıklarının önemliydi, dedi Chet bana. Başımı salladım çünkü
bunun doğru olduğunu biliyordum, yine de..

Yokyerden ayrıldım, Detritus'taki ranzamda bilincime kavuş-
tum. Hâlâ bir sorunum vardı, kendi duygusal yükümden daha
büyük bir sorun: Bu yeni güçlerin kazıcıları yenmemi nasıl sağ-
layacağını bilmiyordum. Halkımı onlardan korumak benim gö-
revimdi, Yokyere bu yüzden gitmiştim; ben onları alt edecek bir
silaha dönüşmeliydim.

Öğrendiğim her şeye, başardığım onca şeye rağmen hâlâ çok
cahil hissediyordum. Ne yaptığımı hiç bilmiyordum.

Chet ruhumu rahatlatan bir şekilde titreşti. Yardım etmek için
elinden geleni yapıyordu. İç çektim, ranzamdan çıktım ve güne
hazırlandım. Görünüşe göre zor geçecekti. Neyse ki şimdilik yap-
mam gereken tek şey yerimde durmak ve etkileyici görünmeye
çalışmaktı. Tökezleyerek aynaya gittim ve bana yansıyan görüntü-
mün etkileyici olmakla *ilgisi bile yoktu*. Kıvrırcık saçlarım omuzları-
mı geçmişti artık. Gözlerimde torbalar vardı.

Ayrıca o gözlerin içinde beni korkutan bir şey vardı. Tehlikeli
bir şey. Anlamadığım bir şey.

Kendim, dönüştüğüm şey.

Başımı sağa sola salladım. Uzun bir iç çektim.

Sonra üniformamı dolaptan çıkardım.

Birinci Bölüm

DEX KOPYA

Beş saat sonra geçit töreninde sahnede duruyordum. Sayılamayacak kadar çok savaş gemisi çarpışmasından sağ çıkmıştım. Ölüm bombasının yıkıcı gücünden saniyeden küçük bir farkla sıyrılmıştım. Yokyerde seyahat etmiş, kadim halkların anılarını ve bilgeliğini ortaya çıkarmıştım. Zaman ve mekânın dışında yaşayan, korkunç ve tekinsiz canavarlar olan kazıcıların doğruca gözlerine bakmış, onlarla göz göze gelmiş, bakışlarımı çevirmeyi reddetmiştim. Ben, savaşçı Spensa Nightshade'dim.

Zamanla öğrenmiştim ki bu, önemli bir politik araç olduğum anlamına geliyordu.

İşte bu yüzden, bugün dışarıda savaşmak yerine, güzel bir pilot kıyafetinden çok daha rahatsız bir şey giymek zorundaydım. Göğsüm madalyalarla doluydu; sırf beni daha etkileyici göstermek için birkaç yeni madalya icat ettiklerinden çok emindim. Bununla birlikte, bugünkü tören benimle ilgili değildi. Ben de tıpkı madalyalar gibi bir süstüm. Gözlerimin önünde olup bitene inandırıcılık kazandırmanın bir yoluydum.

DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDA MİLYONLARCA HAYRANI OLAN BÜYÜK YAZAR BRANDON SANDERSON'DAN YILDIZLARIN ÖTESİNE UZANAN DESTANSI BİR SERİNİN NEFES KESİCİ FİNALİ.

Spensa, karanlık bilinmezlikten geri döndü ancak yıldızlar arasındaki boşlukta gördükleri onu sonsuza dek değiştirdi. Kazıcılarla yüzleşti ve uzun süredir kafasını kurcalayan, garip cytonic yeteneklerine dair sorularına sonunda cevap buldu. Fakat Spensa uzaklardayken, galaksinin üstünlüğü için savaşıyor. Üstyapı durmadı. Skyward ekibi, Winzik'i durdurmayı başardı ve mücadeleye destek olacak müttefikleri topladı ancak insanlığın –ve galaksinin geri kalanının– düşüşü an meselesi.

Onları yenmek için Spensa'nın yokyerde edindiği tüm bilgileri kullanması gerekli. Ancak cytonic olmak, düşündüğünden çok daha karmaşık. Şimdi Spensa'nın kendine sorması gereken zor bir soru var:

Zafer için neleri feda edebilir?

Eğer bu, kendini ve dostlarını kaybetmek anlamına geliyorsa, buna değer mi?

Skyward serisinin finali, ya insanlığı özgürlüğe kavuşturacak ya da sonsuza dek yok edecek.

* * *

“SANDERSON YİNE BAŞARDI!”

Nerd Daily

“ÇILGIN BİR YOLCULUK!”

Tor.com

“SİNEMATİK BİR MACERA.”

SLJ

**“SAYFALARI YETERİNCE HIZLI
ÇEVİRMEK İMKÂNSIZ.”**

Booklist

Çeviren: Cenk Pamay

